

Ово је прича о успјешном кошаркашком тренеру, Велимиру Гашићу. Овај наopak свијет није угледао тако давно: 1965. године родио се у Жупском Александровцу, недалеко од Крушевца. То је онај крај каквог, по виногорју, није било у читавој "ондашњој" Југославији. Тек што је проходао, Гашићи су се, "трбухом за крухом", обрели на Ријеци, па тако и син јединац.

Мажен и пажен, за спортску љубав одабрао је, превасходно, кошарку, али је тежа повреда кољена била јача од жеље да игра, напредује, да успијева на паркету. Суочен са, за млада човјека, мучном истином, од кошева се, ипак, није удаљио! На његову велику срећу, али и срећу – кошарке. У Кошаркашком клубу Ријека вјежбао је кадете и јуниоре, касније је дјеловао у Кварнеру, а неки чудан инстинкт Гашићима је године 1988. "дошапнуо" да је боље да се врате у стари крај, у постојбину. Тако су и урадили! Оно што је знао, а знао је много, о кошарци почеће да преноси на чланове Партизана, па Радничког, али ће, 1995. године, жељан још већег доказивања, набијен амбицијама и нестрпљив да се афирмише, стићи у Кошаркашки клуб Борац Нектар у оно, како воли да каже, "лудо вријеме".

Човјек који сваке новине почиње да чита од посљедње стране, не припада, сасвим сигурно, свијету политике, али је зато свим бићем припадао и припада спорту. Кошарци, прије свега! Годину дана касније, Борац Нектар ће, под његовим стручним вођством, али и вођством једног тима спортских ентузијаста, стићи до Прве Б лиге Југославије.

- **Гаша је у томе одиграо изванредну улогу!** – сви су, тада и сада, говорили.

Касније ће доћи до расанка. Велимир Гашић ће окренути на једну, бањолучки клуб на другу страну, али ће их судбина поново спојити у јануару 2000. године.

- **Чудни су били и остали тренерски путеви. То стално понављам! Никад, баш никад, не знаш која ти је сљедећа станица. Гдје ћеш отићи, гдје ћеш остати. Нисам, заиста, вјеровао да ћу поново бити "црвено-плаво" обојен, да ћу, после четири године, опет стићи у Бану Луку. Али, ето, десило се! У тренерском послу емоције су – искључене. Не постоје! Када сам, из Борац Нектара добио позив, јавиле су се – емоције. И нисам одолио. Сјетио сам се: када сам први пут дошао у овај клуб, ударени су темељи чвршћи од челика. У јануару сам добро знао шта се догађа у клубу. Одлучио сам да се ухватим у коштац са свим тим невољама, недаћама... Борац Нектара. Због оних емоција. Знао сам шта ми ваља чинити, чим сам одржао први тренинг! Требало је, преко ноћи, пољуљано самопоуздање вратити младићима. Морала се створити побједничка атмосфера!** – полако, бирајући ријечи, говори Велимир Гашић, сумирајући полугодишњи рад у "Борику".

